

και τον περιφρονώ τον εαυτό μου έπειτα. Διψώ για τον κόσμο ελπο, και είναι δικός μου ο κόσμος».

Και μ' αυτά τα λόγια κάνει σχέδια για τα μελλούμενα χρόνια και χτίζει πύργους και κάστρα και παλάτια και πάλι γκρεμίζει πύργους, κάστρα και παλάτια, και ρημάζει των νικημένων τους ναούς και σπίτια. Και κάνει δική του ήθικη ο Νικητής και λέει.

— «Αυτός θα είναι νόμος».

Και παίρνει και ρουφά και κάνει δικό του, τι όμορφο, τι τρανό, τι ασύγκριτο έχει η ζωή και ο κόσμος. 'Αρπάζει, τι βρει μπροστά του και το άρρσει. Γιατί αλήθεια ο κόσμος είναι δικός του. Κι' εμπρός του δεν κοτάνει να σηκώσει κεφάλι οδδδ μπορεί κανείς να βρει ούτε να πει αντιλογίες. 'Η λάμψη της νίκης θαμπώνει και ο κρότος ξεκουφάει και βουθαίνει, και η ανίκητη δύναμή της τσακίζει κάθε άλλη θέληση, κομματίζει κάθε δύναμη μικρότερη που και αυτή θέλει να νικήσει. Γιατί όλες οι δυνάμεις όσο μικρές και αν είναι, να νικήσουν θέλουν. Δεν κυτάζουν πώς να ζήσουν. Κυτάζουν πώς να νικήσουν. Δεν πολεμούν για κανέναν άλλο σκοπό παρά για να νικήσουν. Πολεμούν γιατί έχουν φωτιά να ξεδέψουν και κάθε φωτιά θέλει να φανερωθεί και να φαντάξει. Τη Νίκη θέλουν, αυτή γυρεύουν, γι' αυτήν πολεμούν και σκοτώνονται.

Όλα τα άλλα είναι: άφορμές, λόγια και πρόφασες. Και μόνο σαν καταλάβουν πώς είναι αδύνατο να νικήσουν, τότε πια με κρυψίματα και ταπεινώσεις και κουτοπονηριές κυτάζουν μονάχα πώς να ξεφύγουν και να ζήσουν. 'Η Νίκη καθίζει στον κόσμο, σαν αποτέλεσμα, την ιδέα της. Πρώτα του επιβάλλει την ήθικη της θεωρία που απ' αυτήν έπειτα και άλλες ξεφυτρώνουν ιδέες και θεωρίες άμετρητες και άνωφέλιμες και γίνονται: η κληρονομία των ανθρώπων — γιατί η ζωή είναι άγνη και παρθένα από θεωρίες, μονάχα ε άνθρωπος με τις νίκες και τις ήττες του βρέθηκε να τις ανακαλύψει για να περνά τον καιρό του. Και οι ιδέες που κάθισε στον κόσμο ο Νικητής, τον μάγεψαν κι αυτόν ένόσω αδυνατίζε και τον παιδεψαν τόσο τα ίδια καμώματά του, οι θεωρίες του, που κατάντησε στο τέλος σκλάβος τους. Και άμα έχασε τη δύναμή του τη μεγάλη έπαψε πια να είναι νομοθέτης. Οι ιδέες που δημιουργήσε τότε ήταν αποτέλεσμα και εικόνα της αδυναμίας του. Και τότε η Νίκη τον άφησε μια μέρα, φτερούγισε σαν να ήθελε να τινάξει τα φτερά της κάποιον μούδιασμα, και έφυγε άλλου. Σαν τα άτομα και οι φυλές των ανθρώπων. Νικώντας μιά, γίνεται ελεύτερη και δημιουργεί αρχιτεκτονικές, πυργωτικές και θεωρίες και χαίρεται με την ελευτεριά της και με τα καμώματά της, ως που ξεπέφτει άγάλι άγάλι, ξεθυμαίνει, πετρώνει, κρυσταλλώνεται και σκληρόνεται πια στις θεωρίες που η ίδια έχει πλάσει. Και φεύγει πάλι η Νίκη

και φτερουγίζει και πάει άλλου.

'Η Νίκη είναι το ξέσπασμα της δυνατώτερης δύναμης, που τραντάζει κόσμο και συνταράζει τον.

'Η Νίκη είναι χαρά και 'Ελευτεριά, είναι Νομοθέτριά και Καταλύτριά, Βασίλισσα.

'Η Νίκη κάνει, τι τη διατάζει η δύναμη που την λέν οι άνθρωποι: «βία», επιβάλλει τα θελήματά της και δδ ρωτά κανένα.

'Η Νίκη, η μεθυμένη, έχει βασιλείο τον κόσμο, ανοίγει τα ρουθούνια της και αναπνέει τον άέρα ελον, γιατί είναι δικός της ο άερας, η γη και ο ούρανός.

'Η Νίκη έχει άητου μάτια και τα μάτια της βλέπουν τον κόσμο σαν παράδεισο δικό της και τους ανθρώπους οδ μερμήγκια.

'Η Νίκη έχει φτερά, όμως ελαφριά δεν είναι: έχει κορμί και το κορμί της είναι στερεό και άληθινό και γυναικείο με σάρκες κατασκληρές. 'Εκείνοι που τη θεωρούν την έρωτεύονται.

'Αλλά η Νίκη δεν είναι ο πόθος ο δικός μου, η λαχτάρα μου για τη Νίκη. 'Η Νίκη είναι και επιβάλλεται. 'Αν την έρωτεύομαι και έχω καυμό, δδ θα είναι δική μου.

'Η Νίκη προβαίνει σαν άνεμος: κανένα εμπόδιο δεν τη βαστά γιατί έχει φτερά. Και ε άγέρας παίρνει τα φορέματά της και δείχνει του στεριού κορμιού της τη μορφή την τέλεια.

Τα κατάσαρκα στο σώμα της κολλημένα από τον άνεμο φορέματα, που κάτω κάνουν δίπλες λεπτότατες, δείχνουν τα στήθια της τα σκληρά, τη μέση της και τα στερεά καμπυλωτά ποδάρια της. 'Η Νίκη, όταν ανοίγει τα φτερά της, άπλόνει εμπρός της τα γυμνά στρόγγυλα χέρια της που βαστούν τρόπαια και στεφάνια.

'Η Νίκη είναι ύμνος, παιάνας, άρμονία, είναι μέθη, είναι γέλιο, είναι χαρά, είναι θεά—είναι φτερωτή γυναίκα.

'Η Νίκη είναι φώς, φεγγαβολή φωτιά. 'Η Νίκη λάμπει σαν άστρο, καίει σαν πυρωμένο σίδερο, κεραυνοβολεί. 'Η Νίκη αστράφτει!

Όμως η Νίκη δεν είναι Δόξα, δεν τη μέλει για καμιά Φήμη όσο και αν κάνει κρότο το πέρασμά της. Δδ φταίει αυτή αν φαίνεται και ακούγεται. Δεν το θέλει ούτε τη νοιάζει.

'Η Νίκη που κάποιος νικηφόρος για φοβέρα την είχε στήσει στην ψηλή ακροθαλασσιά σ' ένα βράχο στη Σαμοθράκη κατάντικρα στη Θράκη και στη Μακεδονία, ανέθηκε και στάθηκε στην πλώρη ενός καρδιού πολεμικού και πήρε τις θάλασσες. 'Αφησε το νησί της και πάει άλλου: μα φεύγοντας έκρυψε το κεφάλι της για να μην την αναγνωρίσουν οι άνθρωποι γιατί το πρόσωπό της ήταν παράξενα λυπημένο που άφινε το νησί της και τον όμορφο λαό που δεν ήταν άξιος πια να την κρατήσει. Πρώτη φορά της συνέθηκε τέτοιο πράγμα, μα

ήτανε οδ να μην ήθελε να πάει σ' άλλους νικητές η οδ να πήγαινε άθελα. Έχασε όμως να κρύψει και τα φτερά της, λησμόνησε πώς τα φορούσε φεύγοντας από το νησί της για πάντα σδ ξένους τόπους. Και από τα φτερά της την έγνωσαν.

'Η Νίκη η φτερωτή, —είναι η Μοίρα της τέτοια— πρέπει να φεύγει πάντα και να πηγαινει στους δυνατώτερους οδ είναι και πιο άγρια και άπολιτιστοι. Δδ λογαριάζει ευγένεια φυλής και όμορφιά η Νίκη, λογαριάζει δύναμη.

Όσο και να ξέρει όμως ο Νικητής πώς η Νίκη ασάλευτη δεν είναι παρά είναι φτερωτή και δδ στέκει σ' έναν τόσον παντοτεινά, ως τόσο λησμονεί ο Νικητής και λέγει:

— «Θέλω ως το βράδυ η μέρα τούτη, να είναι δική μου, θέλω και η άλλη και η άλλη που έρχονται να είναι δικές μου, ζωντανές μέρες, μέρες νικητρες του γύρω ξεπεσμού. Θέλω να είμαι και να μείνω Νικητής πάντα».

Και της χτίζει ειδώλα και αγάλματα πέτρινα για να μην πεθάνει ποτέ, να μη λείψει ποτέ, να μη λείψει ποτέ από κοντά του. Μα τίποτε δδ φελά, η Νίκη πάντα φεύγει. Οι 'Αθηναίοι για να την κρατήσουν στην πολιτεία τους της έκοψαν τα φτερά και ναδ της έχτισαν γλυκύτατο στην άκρια της 'Ακρόπολης. Μα δεν έμεινε: έκανε καινούρια φτερά και τους έφυγε γιατί δεν ήταν άξιοι πια να την κρατήσουν. 'Ός και ο ναός ο μαρμαρένιος γκρεμίστηκε κ' έγινε θρύμματα, και το άγαλμα χάθηκε.

'Ετσι κ' η νιότη μας γερνάει και το άνθος μαραινεται και ε έρωτας ξεθυμαίνει, και οι αγαπημένοι μας πεθαίνουν. Όμως γενιούνται κάθε ώρα νέες ζωές, ανόγουνε καινούρια άνθη και τα περιμένει η Νίκη. 'Η Νίκη ακολουθεί τη νιότη σαν τον 'Ερωτα: σαν πεταλούδα φτερουγίζει γύρω της, και κάποτε χτυπιέται με τον 'Ερωτα. Τι και αν φεύγει από μας η Νίκη; Δεν πάει τάχα σ' άλλους; Μήπως αυτή πεθαίνει; Όταν φεύγει από κείνους που αδυνατίζουν, χάνονται και πάλι να πεθάνουν, περιμένει να δει τους νέους, να τους ξεδιαλέξει και να πάει επάνω στους καλούς της να καθίσει. Είναι σκληρή η Νίκη και τι της είναι οι άρρωστοι, οι γέροι και τα πτώματα; 'Αφίνει άθελα εκείνους που πεθαίνουν, γιατί αυτή είναι: 'Αθάνατη.

(*Ακολουθεί)

ΙΔΑΣ

ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΓΑΛΙΩΤΗ

ΠΑΛΟΙ ΣΚΟΠΟΙ :

ΠΟΥ ΑΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2

ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΒΕΩΤΕΡΙΚΟ

σωπαίνει, άπελπισμένη να ναι η να χαμογελά. Δεν τολμούσε να κινηθεί. Παρηγοριά ήθελε να δώσει, απαλά-άπαλά άγγισε με το χεράκι της τον 'Ορέστη και να, τραντάξε ελπο. οδ να τον άγγισε φίδι.

Τι να κάνω, πώς ν' άπλώνω τα χέρια μου, πώς να σκύφτω και πώς να υποτάσσομαι για να μη σ' ένοχλώ και να μη σου είμαι βάρος, δδ Πολυκαπημένη;

Τι να πει, τι να πει τώρα, για να τίν κάμει να ήσυχάσει; Το αίμα κλωτσούσε τα μηλίγγια της, ετσι που σπατάλευε ζωατα τη δύναμή της ελη, για να μπορέσει να βρει τίποτα και να εξορκίσει τη σιωπή τριγύρω από το 'Ορέστη της.

'Αξαφνα θυμήθηκε πώς είχανε άποφασίσει να πάνε το βράδι στο πανηγυρικό τραπέζι που κάνουν οι 'Ελληνες σπουδαστές του Παιρισιού των Γάλλων φιλελλήνων, κάθε χρόνο στην εθνική μας εορτή.

— 'Ορέστη, θα πάμε το βράδι στο γεύμα;

Πόσο δυσαρμονικά ξεσκίσανε τη σιωπή, ξεσκίσανε την ψυχή τα λόγια της Χρυσούλας! 'Ός να ξεφύγουν από τα χείλια της, το μετάνιωσε. 'Από ένα ύποσυνείδητο αίσθημα φόβου έκλεισε τα μάτια και περίμενε. Το αίμα βούιζε άπάνω στα ματόφυλλά της και στα μηλίγγια, οδ θάλασσα μακρινή

κι άνταρμεμένη.

'Ο 'Ορέστης στράφηκε άπότομα από τα τζάμια όπου ε ήτανε πάλι άκουμπισμένος και την κύταξε άγρια. Την είδε, και μια ψυχοπόνια σιγαλήνη γλυκοπερίχυσε και μαλάνωσε το θυμό του κ' είπε:

— Ναι, ναι, Χρυσούλα. Πήγαινε να ντυθείς. Πήγαινε.

Κ' η Χρυσούλα άνοιξε τα μάτια της, χαρούμενη. 'Όποτε δδ θυμόσε ο 'Ορέστης! Τι χαρά! 'Αλαφροπερπατούσα γλίστρησε στην κάμερα τη δίπλανή. Και σδ λίγα λεπτά βγήκε ντυμένη έτοιμη, με το καπέλο της πάλι, με τα γάντια, με την τουαλέτα της τη σκολινή. Κ' ε ήτανε μια σιλουετίτσα ξεφυγισμένου ρόζ, κ' ε ήτανε κάτι τι που λίγο να τ' άγγιζες θα μαδοόσε. Ε ήτανε σαν ένα λουλούδι κευδαλιές. 'Ο 'Ορέστης μεσόκλεισε τα μάτια και την κύταξε. 'Αλήθεια, τι όμορφη που ε ήτανε η Χρυσούλα! 'Ετσι που στεκότανε κ' έτρεμε κι αν τη χάδευες λίγο, θάπεφτε λιγωμένη. Με μεσόκλει στα μάτια την έβλεπεν ο 'Ορέστης κ' η Χρυσούλα ντραπήκε κ' έκλινε το κεφάλι. Φάνηκε τότε το καπέλο της με τις χλωμές άνααιμικές μαργαρίτες που ε ήτανε έτοιμες να ξεφυλλίσουνε και να πέσουν από το καπέλο στα χέρια της, κι από τα χέρια της που

δεν είχανε τη δύναμη να βσταξουνε τόσο βάρος, θά πέφτανε κάτω σδ χαλί.

(— Πώς τρέμεις έτσι, Χρυσούλα; 'Εσύ μόνο μόνο να σ' άγγίξω, θα γενείς χιλια κομμάτια μέσα στα χέρια μου!)

'Ω! να μπορούσε να τούλεγε η Χρυσούλα πώς στέκεται μπροστά του και τρέμει έτσι γιατί ήθελε να τον παρηκαλέσει να την αφήσει σίτι! Αυτή πουθενά, πουθενά δεν ήθελε να πάει. Ε ήτανε αυτή πολύ περιττή ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους που θά φωνάζανε και θά γελοούταν και θά την κυτάζανε. 'Αλήθεια, γιατί νάβρω, 'Ορέστη, άρρο έσύ δδ με προσέχεις καθόλου και σου είναι αδιάφορο, δσι κι αν κάνω; 'Ω! να μείνω, να μείνω να κρατώ τα γόνατά μου, να μην τρέμουνε και να κυτάζω κάπου σ' ένα σημείο ώρες και ώρες και να σδ συλλογούμαι! Ναι, να μείνω, 'Ορέστη, να μείνω;

— Πάμε!

'Ακούστηκε η φωνή του 'Ορέστη και η Χρυσούλα τινάχτηκε τρομαγμένη κι άναστéναξε σιγά-σιγά, για να μην τίν άκούσει ο 'Ορέστης. Σύβηθηκε πρδς την πόρτα. Την άνοιξε. Κοντοστάθηκε μια στιγμή άπάνω στο κατώφλι, κρατώντας την άκνη της και περίμενε.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την 'Αθήνα 4ρ. 8. — Για τις 'Επαρχίες 5ρ.

Για το 'Εξωτερικό 6ρ. χρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνες (2 δρ. την τριμήνια) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στέλλει μπροστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κίσκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια 'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιδόδρομου ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός 'Υπόγειου Σιδηρόδρομου 'Ομόνοια), στο κίσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των 'Εφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπωλείο του κ. Κ. Βαρουξή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Λεύτερη συζήτηση—Φαρσοποίηση—Χάσαμε δυο μέρες!...—'Ανόρθωση και Πρωτοδικεία—Οι οικονομίες.

ΟΧΙ φοβέρες και θα κάνουμε και θα δείξουμε! Αλλά δεν είναι σοβαρά πράγματα, ούτε κι ωφέλιμα καθόλου. Μια και το πιστέψατε πως μέσα στη Βουλή θα μαγερευτεί ή ξαναγέννηση της χώρας, αφήστε τη Βουλή να δουλέψει λεύτερα, ανεπηρέαστα, κανονικά. Βουλή, πού να κρέμεται από πάνω της ο άκονισμένος μπάλντζας, δεν είναι Βουλή είναι παραγκιοζιλίκι και με παραγκιοζιλίκια και με ρεζιλίκια ξαναγέννηση δε γίνεται.

'Εμείς τιποτα από μια τέτια Βουλή δεν καρτερούμε, γιατί δεν πιστεύουμε στα θάματα. Γιατί θάμα πρέπει να γίνει για ν'αλλάξει έτσι εύκολα κι απότομα τα παλιά της τα συνήθεια μια Βουλή, βουτηγμένη ίσαμε χτες ακόμα, αν όχι και ίσαμε τούτη τη στιγμή, στο βούρκο των κομματικών.

ΞΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ με καθαρίδα ζητάμε. Νά, ο σωστός χαρακτήρισμός. 'Α ζητούσαμε ξαναγέννηση αληθινή ή (το σωστότερο) αν ξέραμε τι ζητούσαμε, έπρεπε να τραβήξουμε άλλο δρόμο, κι όχι το λισπωμένο δρόμο της Βουλής.

— Τι περιμένεις; Πάμε!
Καμιά πιά έλπίδα.
Κι άρχισε από τότε και για τους δυο ή μεγάλη άγωνία της νύχτας εκείνης...

X

'Ως φτάσαςε στην ήλεκτροφωτισμένη πόρτα του μεγάλου Ξενοδοχείου, όπου θα δινότανε το γεύμα, σταματήσανε κ' οι δυο τους άνησχοι. Ντρεπόντανε να προχωρήσουν. Ναι, ναι, έπρεπε να μπουνε και να φανούν άδιάφοροι και ν' αποδείξουν πως δεν τους άγγισαν αυτούς καθόλου οι ειρωνείες κ' οι βρισιές τους. 'Η Χρυσούλα μαζεύτηκε στο μπράτσο του 'Ορέστη και είπε:

— Φοβάμαι!

'Αμάξια έλοένα καταφάνανε κ' οι 'Ελληνες σπουδαστές κατεβαίνανε συγκινημένοι, καλοχτενισμένοι, περφηανοί. Νά, ο ψευτοκαλλιτέχνης κι ο Βιβλιοθηκάριος, νά κ' οι δυο νέοι οι μαραζάρηδες, κι ο Δέν Ζουάν σαν κούκλα, νά κι ο χτηνιάτρος με το φράκο και την κόκκινη γραβάτα. 'Ολοι, έλοι είχαν εκεί. 'Ω! πως θα μπουμε μέσα και πως θ' αντίκρύσαμε τους ίδιους αυτούς νέους που τόσο ύβρι-

Τη δικτατορία και την 'Εθνοσυνέλευση, σα μ'εξείψε το κουράγιο ν'αν τα κάνουμε, καλύτερα ν'α μην τα συζηλέμε. Γιατί με το π'εσ π'εσ τα ρεζιλεύουμε κι αυτά, κι από το σοβαρό επίπεδο τα κατεβάζουμε στο επίπεδο της φάρσας.

Καθόλου παράδοξο ν'ακούσουμε αδριο μεταάριο πως οι θεατροβιομήχανοι κ.κ. 'Αννίος και Τσοκόπουλος σκαρώσανε τη «Διχτατορία» αλλά «Νέα Παναθήναια» και πως ο κ. Χρηστομάνος έχυσε στο καλούπι του «Κοντορεβιδούλη» τη νέα του κωμωδία ή «'Εθνοσυνέλευση».

ΠΟΛΥ σωστά ζητήσε την άναβολή για τη συζήτηση του «Καγονισμού της Βουλής» ο κ. Δραγουμης. Για να γίνει σοβαρή δουλιά, πρέπει να μελετηθεί πρώτα. Με φούριες και με βιασίες σοβαρή δουλιά δε γίνεται. α' 'Εξιδηλώθη δυσφορία παρά τοις στρατιωτικοίς κύκλοις, γράφουν οι φημερίδες, γιατί δεν τα κατάφερε ή Βουλή μέσα σε δυο μέρες να ψηφίσει όλα τ'αναρωτικά νομοσχέδια. Μα οι «στρατιωτικοί κύκλοι» πρέπει ν'αχουν και λίγη ύπομονή. Δουλιά να γίνει, κι ως γ'ινει κ' ύστερ' από δυο μήνες. Νά δά ή ώρα, να ξεμαλλιαζόμαστε γιατί χάσαμε δυο μέρες, ενώ ασυτέψαμε ογδόντα άλάκαιρα χρόνια σε άεροκοπανίσματα!

ΣΤΗΝ ίδια πόλη, λ. χ. στην Καρδίτσα, ένα συλλαλητήριο πάνδημο τη μιá μέρα να γίνουν οικονομίες και να κάνουμε στόλο και στρατό, κι άλλο συλλαλητήριο, πάνδημο κι αυτό, την άλλη μέρα να μην καταργηθεί το Πρωτοδικείο της Καρδίτσας.

Μά είναι λογική αυτή κ' είναι σοβαρά πράματα αυτά, ώ βέλτιστοι; Πως διάβολο θα γίνουν αυτές οι οικονομίες και πού θα βρεθούν αυτοί οι παράδες που χρειάζονται, όταν έλοι ράδουμε τις τσέπες μας και κοιτάζουμε να μη χάσουμε τίποτα από ταγαθά μας;

Και το στομάχι γιομάτο και την κότα άκέρια. Καλό αυτό, μ'ε στην πράξη δεν πιτυχαίνει.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, με το οικονομικό της πρόγραμμα, που παρουσίασε την Τετάρτη στη Βουλή, άποδειξε πως έχει όλη την καλή διάθεση να τεακουράσει όσο μπουρεί περισσότερα περιττά πράματα και να ξελαφρώσει από δέκα περίπου εκατομμύρια τον προϋπολογισμό. Δεν ξέρουμε (κι αυτό θα μ'ας το πούν οι ειδικοί) αν το τεακούρι πέφτει σε περιττά πράματα ή αν, το εναντίο, τεακουρώνονται χρήσιμα κι άφίνονται περιττά, από κακή έχτίμηση ή από κομματική ή άλλους ύπολογισμούς.

'Οπωσδήποτε την Τετάρτη στη Βουλή ή έπίσημη Πολιτεία έπίσημα δήλωσε πως πάνε στα πούφ! κάθε χρονιά, ο' έξοδα πολυτελείας, δέκα άλάκαιρα εκατομμύρια, κι ε λογαριάσουμε πόσα χρόνια (Θέ μου!) γίνεται αυτή ή σπατάλη, θα δούμε πως θάχουμε σήμερα και στρατό και στόλο και χιλια δυο που μ'ας λείπουν, και δε πονοκεφάλουσαμε ν'αν τα δημιουργήσουμε από το τίποτα.

στικά και τιποτένια μ'ας φέρθηκαν σήμερα και πως θα δώ τις σκέφες τους που μέσα στα μάτια τους σκυφτοσέρνοντανε, αρχιάδικες και βουρκολιμασμένες; — 'Ω! να φύγομε! Νά φύγομε!

Τά κορμιά τους σφιχτήκανε μιá στιγμή σα να ζητούσε το ένα βοήθεια και προστασία από το άλλο.

— Νά φύγομε! Νά φύγομε!

Πήσανε τους δρόμους και τρέχανε, σα να τους κυνηγούσε κανείς. Στην άκρη ενός δρόμου σταθήκανε για ν' ανασάνουν λίγο. Πού να πάμε; Πού να πάμε;

Μια σάλα κονσέρτου εΐτανε εκεί μπροστά τους με μεγάλα τριανταφυλλένια προγράμματα στην πόρτα και με κομψά σε σχήμα λουλουδιών ήλεκτρικά γλομπάκια.

— Πάμε μέσα; Ν' ακούσουμε λίγη μουσική... Θ' άλαφρώσουμε.

Κι άνοιξε την πόρτα ο 'Ορέστης και μπήκε πρώτη μέσα ή Χρυσούλα. 'Η σάλα γεμάτη άντρες και γυναίκες. Οι γυναίκες νευρικά γελούσανε ξαναμένεις από τη ζέση, από τη μουσική κι από τις άντρήκιες άναπνοές. Οι άντρες καπνίζανε, μεσοκλειούσανε τα μάτια και κυτάζανε τις γυναίκες. Εΐτανε διάλειμμα, κι ως μπήκανε μέσα ο 'Ορέστης

ΤΟ ΠΝΕΜΑΤΙΚΟ ΓΟΥΔΙ

— 'Επανάσταση γυρεύουμε και μεις;
'Ετσι με ρωτούσε κάποιος. Έΐχα, βλέπετε, κ' εγώ την τόλμη να πώ, πως απ' το σκολεϊό πρέπει ναρχινήσει ή επανάσταση. Κι ο άνθρωπος άπόρησε και δεν μπόρεσε να νοιώσει, πως ρωτώντας με συμφωνούσε μαζί μου. Γιατί μούπε:

— 'Επανάσταση γυρεύετε και σεις;
Δε μούπε:

— 'Επανάστασιον ζητείτε και ύμεις;

Και μού πέρασαν χίλιες σκέφες στο μυαλό και βρήκα πως την επανάσταση την έχουμε καμωμένα, ή καλύτερα, πως την κάμανε κείνοι που ξέρανε να την κάνουν, και μεις, λαός, παιδιά και πρωτοπαλήκαρα, τους άκολουθήσαμε.

Χίλιες φορές πατήσαμε στο πνευματικό Γουδι και ή κάτασπρη σημαία μας κίνησε το φθόνο και τη μοχθηρία των κουτών παι γύρω της μαζευτήκανε όσοι βρεδήκανε ν'αχουν 'Ελληνική καρδιά. Κανένας δε γονάτισε μπρος στον έχτρο, κανένας' πρώτη φορά γένηκε τέτοια μάχη, με παληκάρια ένα κ' ένα.

Και βρεδήκανε μπροστά μας το Σκολεϊό κ' ή 'Εκκλησιά, και βρεδήκανε μπροστά μας οι λογιώτατοι να μ'ας κλείσουνε το δρόμο. Και μεις περάσαμε και σαρώσαμε κάθε πρόληψη, και πατήσαμε κάθε στενοκεφαλιά κ' οι διαλεχτοί μ'ας φανάξανε ζήτω και μ'ας πήσανε το κατατόπι, καινούργιοι επανασιάτες άλύγιστοι.

Τι κι αν βρεδήκαμε σε Πολιτεία σάπια; 'Οπου κανένας καλός μαζί μας.

Και ή Νίκη μαζί μας θ'άναι ή Νίκη ποτές της δε χωρίστηκε απ' την 'Αλήθεια. Για την τελειωτική Νίκη λέω. Τώρα δε μ'ας άπολείεται άλλο παρά να σ υ ν τ α χ θ ο υ μ ε, κατά πως λένε στο στρατό, και να δώσουμε τη μεγάλη μάχη. Εΐναι καιρός.

'Ε, σεις οι καπεταναΐοι, φανερωθήτε!

'Ελάτε ν'αφήσουμε την ειρηνική επανάσταση. Εΐναι καιρός να χτυπήσουμε κατακέφαλα τον έχτρο.

'Ε, σεις οι καπεταναΐοι, φανερωθήτε! Δε θα σ'ας αφήσουμε μονάχους.

'Εμπρός.

25]9]909.

Γ. ΗΛ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ

κ' ή Χρυσούλα, νοιώσανε όλο το βουτητό και το φωνικό που εΐτανε κλεισμένο μέσα στη σάλα, να τρέχει καταπάνω τους και να τους κορφοπεριλούζει, σαν κύμα θεόρατο καμωμένο από σπασμένα γίλοια και συγκρατητές φωνές από κρυφά γλυκομιλήματα κι από τα μεταξωτά θροήσματα που άναδίνουνε τα φλύαρα γυροπόδια των πλεύσιων γυναικών.

'Εσκυψε ή Χρυσούλα, νόμισε πως έννοιωσε άπάνω της όλων τα βλέμματα και στράφηκε κατακόκκινη προς τον 'Ορέστη, σα να του ζητούσε βοήθεια. Πού να καθίσουνε; 'Από πού να πάνε; Τά μάτια τους θολωμένα από την ταραχή δε διακρίνανε πουθενά θέσες άδειανές.

Οι μουσικοί έτοιμαζόντανε τώρα να ξαναρχίσουν και μιá σιωπή γοργοπέρας, σαν ένα σεντόνι βαρι κι άπαλό άπάνω απ' όλα τα κεφάλια και σάρωσε όδες τις φωνές και τις στρίμωξε θαρρούσες στη γωνιά, για να τις ξεπολύσει; άκράτητες και πολύθους; ύστερα πάλι, ως πάψει ή μουσική.

'Η Χρυσούλα κι ο 'Ορέστης πηγάινανε άνάμεσα από τα καθίσματα, χωρίς να βρουν ακόμα θέση. Ξάφνου, ταραγμένη ως εΐτανε, σκόνταψε ή Χρυσούλα σε μιάν καρέκλα κ' ή καρέκλα έτριξε κι έλοι